

Fredrick Backman: Az ember, akit Ovénak hívnak

A regény főszereplője egy 59 éves férfi. Egy idős ember, ahogy Fredrick Backman írta a könyvében. Ezek után gyorsan megkerestem, F. B. hány éves volt, amikor ezt a könyvet írta???? No igen. 1981-ben született. 1981-ben???? Fredrick Backman nagy valószínűséggel nem olvasott Janikovszky Évát. Vagy ha igen, nem emlékszik erre a mondatra: „mi is voltunk olyan fiatalok, mint ti, és reméljük, ti is lesztek olyan öregek, mint mi”.

(Hogy lesz ebből könyvajánló??? Mert amúgy a könyv jó!)

Tehát. Mostanában nagyon népszerűek a skandináv szerzők. Nem véletlen, hogy a skandináv krimikből külön sorozatot csináltak. (Nekem abból Karen Alvtegen Árnyak c. könyve a kedvencem. Túl sok vér nem folyik benne, de éppen ez fogott meg. De az egy másik könyvajánló lenne.)

Ove közel 40 évet élt a feleségével, amikor Sonja meghalt. (Ezek a skandinávok tudnak valamit, kevés ilyen tartós házasságról tudnék írni...) Nem elég ez a csapás, de az asszony halála után pár hónappal ezt mondják: „...keves a munka, és hogy’ leépítik az idősebb generációt’. Egyharmad évszázad ugyanazon a munkahelyen, és így nevezik Ovét. Egy átkozott ’generációnak’ Mert ma már mindenki harmincegy éves, szűk nadrágot hord, és már nem is iszik normális kávét. És senki sem akar felelősséget vállalni. Egy csomó férfi gondosan nyírt szakállal mindenütt, akik váltogatják a munkahelyüket, a feleségüket és az autómárkákat. Ahogy jön. Ahogy jólesik.”

Nincs miért élnie, ezért úgy dönt, kicsit előrébb hozza az elkerülhetetlen elmúlást, és öngyilkos lesz. Ove ebben is, mint mindenben, végtelenül precíz. Terve sikerülne is, ha nem akkor költözne be a lakóparkba egy kisgyerekes család, és éppen akkor tolatnak bele Ove postaládájába, amikor Ove éppen a kötelet rögzítené a mennyezetre.

És kezdetét veszi a könnyes-mosolygós történet, a vesszőfutás azért, hogy eldobjassa magától az életet, miközben egyre többször van a többieknek szüksége Ove segítségére. Nehéz így meghalni!

Ovénak nincs jó véleménye az emberekről. „Az emberek már nem tartanak olyan dolgokat, amik jók valamire. Az emberek már csak a szemetet gyűjtögetik. Húsz pár cipőt, de hogy hol a cipőkanál, az sose tudják. Az egész ház tele van mikrosütőkkel meg plazmatévékkel, de akkor se tudnának előásni egy tisztességes tiplit, ha valaki megfenyegetné őket egy sniccerrel.”

(A tipli pedig kell, hiszen hová akassza az ember azt a jó kis kötelet, amire felakaszthatja magát?)

A napi események váltakoznak a múlt történéseivel, megismerjük Ove fiatalkorát (igen, ő is volt valamikor fiatal!), a szülei elvesztését, megismerkedését a feleségével, a gyerekvárás boldog izgalmát, és a Sonjával együtt töltött időt. Mi persze azért drukkolunk, hogy Ove itt maradjon köztünk, és amikor váratlanul megoldódni látszik élete (és halála) legnagyobb problémája, együtt drukkolunk, hogy sikerüljön megmenteni az életét. Vajon sikerül? Megy az imádott felesége után, vagy új célt talál magának az életben? Rég sírtam már könyvön, de ezen nagyon. Nem árurom el, hogy örömben vagy bánatomban, olvassák el, érdemes!

Ezek után mindenképpen megnézem a regényből készült filmet!

Szigligeti Zsuzsanna